

— Не е лесно да слѣзешъ презъ комина, брей!
 — Хубаво я нагласи ти тая дърта скжперница!
 — Баба ми е, ама, като е такава, пада ѝ се, — обади се едно отъ момчетата.

— Малее-е, где е сега да дсйде и ни види!
 Азъ бѣхъ вече истински герой.
 И току изведнажъ, баба Гуцка изникна на двора като изъ невидѣлица... Тя налетѣ на насъ като соколъ върху

пилци. Другаритѣ ми се прѣснаха въ мигъ съ писъци кой на кжде види.

Само азъ стояхъ като вкамененъ самичъкъ край делвата съ пълна лъжица медъ.

Баба Гуцка грабна лъжицата отъ ржката ми, дигна я, удари ме съ нея и извика:

— Гиди черно циганче, отъ где се намѣри и ти!

Лъжицата се счупи отъ главата ми, медътъ се разлѣ по косата и лицето ми.

Азъ изпищѣхъ и паднахъ. Баба Гуцка ме позна по гласа и завика уплашена:

— Ама ти ли си билъ бе, Дичко!... Я гледай!... А азъ помислихъ, че е нѣкакво циганче.

Чакъ тогава азъ се огледахъ, и видѣхъ, че отъ саждитѣ на комина съмъ станалъ черъ като циганинъ. Страшенъ срамъ ме облѣ, скочихъ и побѣгнахъ право у дома...

Отъ тоя день насетне никога не посмѣхъ да погледна въ градината на баба Гуцка, нито да заплача предъ баба да ми намаже порѣзаница хлѣбъ.

Димчо Оцетаровъ